

Leta 1889 je Ferdinand Hamer obhajal 25letnico mašniškega posvečenja. Nekateri verniki so potovali nad eden mesec, da so se mogli udeležiti slavnosti, ki so ji prisostvovali tudi pogani. A ker se je radi prevelikih naporov javila precej huda želodčna bolezen, so ga njegovi misijonarji prosili, da se je radi zdravljenja vrnil na Holandsko. Ko je pa čez dve leti ozdravel, ga nihče več ni mogel zadržati v domovini. »Misijonar umrje kakor hraber vojak na bojnem polju«, je rekel in se vrnil leta 1891 v Mongolijo, kjer so mu odkazali novo pokrajino za delovanje. Deset let je deloval tam; število vernikov se je podvojilo, število katehumenov, ki so se pripravljali za sv. krst, je postalo šestkrat večje. Zopet je zidal cerkev, razne zavode in njegovo srce je hrepelo vedno naprej in naprej.

Tu pa je leta 1900 izbruhnila na Kitajskem takoimenovana boksarska u-staja, ki se je dvignila zoper inozemce. V nevarnosti so bili tudi misijoni. Nek mongolski knez je svetoval apostolskemu vikarju Hamerju, naj zbeži na varno. Okoli njega zbrani misijonarji so po izjavili, da hočejo vztrajati pri svojem škofu in svojih vernikih. Škof pa je hotel misijonarje rešiti za ugodnejše čase, zato jim je pod pokorščino zapovedal, da se morajo rešiti. Sam pa, že bolehen, je ostal pri svojih vernikih, da bi dal svoje življenje kot daritev za misijonarje in kristjane. Nekaj časa je s kristjani, ki so bili pri njem, zdržal in odbijal boksarske napade, naposled pa je postal žrtev zahrbtnosti. Štirje kitajski častniki so prišli k njem in mu rekli, da so poslani v njegovo varnost, v resnici pa so ga hoteli preslepiti. Škof jim je zaupal in to je postalo usodno zanj. Po noči, ko je spal škof in kristjani, je vdrla več tisoč sovražnikov v mesto. Škof je svojim svetoval, da zbežijo, a večina je hotela ostati pri njem. Z ženami in otroki je šel škof v stolnico in je molil za rešitev, moški pa so se borili proti boksarjem. Bili so premagani in so izgubili svoje življenje. Žene in otroke so boksarji poklali, redovnice privezali k drevesom in jih prebodli s sulicami. Deset vojakov je vdrla v stolnico in so prijeli škofa, ki se jim je predal brez vsakega obotavljanja. Sedaj se je začelo za Ferdinanda Hamer mučeništvo, ki je trajalo pet dni. Najprvo so mu odsekali prste na desni roki, da ne bi mogel več blagoslovljati vernikov. Nato so ga privezali na dolg hlod in ga nosili po mestu, pri tem pa uganjali z njim razne grozovitosti. Potem so ga privezali na nek voz tako, da je mogel na njem samo klečati, nad njim pa so pritrdili nož, da se je ob njega zadel, kolikorkrat se je voz stresel. Če je v grozni bolečini odprl usta, da bi molil, so mu metali pesek v nje.

Tako so ga pripeljali v Tuo-Ceng, 10 ur od njegovega škofijskega mesta. Tamkajšnji mandarin, pohlepen denarja, je hotel od škofa imeti njegovo premoženje, ki ga je imel za misijone. Ker pa apostolski vikar ni hotel o tem premoženju povedati nič, je bila njegova usoda odločena: bil je obsojen na smrt. Najprej so mu na prsih iztrgali meso, da so se videla rebra. Na ta so privezali

verigo in so mučenca tri ure gonili po mestu, ga peljali v nek dve uri oddaljen kraj in zopet nazaj. 25. julija so ga vlekli ven pred mesto. Tam so bili zabiti v zemljo tri koli, ki so imeli na zgoraj ostre osti. Na te kole so natakneli mučenca, mu odsekali roke, noge, ušesa in nos. Nato so ga ovili s slamo, ki je bila namočena z oljem in so jo sežgali. Ker slama ni ravno dobro gorela, so nečloveški grozoviteži škofu razparali telo, mu iztrgali srce in mu naposled odsekali glavo. Tako je umrl eden največjih mučenicov katoliške Cerkve 25. julija 1900.

Kaj ne, kaj je ta mož storil in žrtvoval za razširjanje božjega kraljestva! Če smo mi pravega krščanskega duha, če res ljubimo Boga in ljubimo svojega bližnjega, bodemo tudi mi vsaj nekaj storili in žrtvovali za katoliške misijone. Če nam je mogoče, podpirajmo misijone gmotno, mislimo večkrat na nje, molimo za nje, darujmo Bogu svoje križe in težave za nje!

Novi nadškof in kardinal v Milanu. Pondeljek 15. julija je papež Pij XI. imenoval za kardinala na novo imenovanega nadškofa v Milanu Schusterja. Schuster je sin častnika papeževe švicarske garde in je bil opat velikega benediktinskega samostana pri cerkvi sv. Pavla v Rimu. Papež je novega nadškofa takoj imenoval kardinalom, da je pokazal svojo posebno naklonjenost Milanu, kjer je sam preživel večino svojega življenja in bil nekaj mesecev tudi nadškof.

Jugoslavija čestita papežu k njegovemu jubileju. Papež je sprejel v daljši avdijenci poslanika naše države Simiča. Poslanik je v imenu Nj. Vel. kralja in naše vlade izrazil čestitke za pape-

ževu zlato mašo. Razgovarjala sta se pa tudi o konkordatu, ki naj bi se sklenil med našo državo in apostolsko sv. Stolico.

Zborovanje čeških katoliških škofov. Ob priliki svetovaclavskih svečanosti so se zbrali v Pragi tudi češki katoliški kmetje. Imeli so svoje zborovanje ravno dne 6. julija, ko so češki svobodomisleci obhajali svoj Husov dan. Bilo je 1600 udeležencev iz vseh krajev Češko-slovaške. Imeli so skupno službo božjo v cerkvi sv. Ljudevite, babice sv. Vaclava. Na slavnostnem zborovanju je predsednik kmet Šamalik povdarjal, kako na Češkem organizacija katoliško mislečih kmetov vedno raste in je tudi povedal, da ta organizacija ni naperjena proti drugim stanovom, temveč hoče sebi in drugim stanovom priboriti pravice in blagostanje, da se bo uresnilo njihovo geslo: Celi narod je ena obitelj.

Za svetost zakona. Kongregacija za sv. zakramente izdeluje posebne ukrepe, s katerimi hoče nastopiti proti divjim zakonom, h katerim se prišteva tudi civilni zakon, to je zveza, ki se sklene samo pred svetno oblastjo. Življenje v divjem zakonu se smatra za greh, ki je pridržan škofu. Na sklepanje civilnih zakonov bo v gotovih slučajih postavljena kazen izobčenja. Prav je, da se enkrat tudi v tej stvari pokaže, kaj so krščanske zahteve!

Tudi Nemci častitajo. Tudi nemški poslanik pri Vatikanu je častil papežu k njegovi zlati maši. Poklonil mu je kot dar nemške države čisto natančen posnetek Heidelberških pesmi. Te pesmi so iz srednjega veka in pisane z roko. Posebno krasno so izdelane začetne črke, tako da ima ta zbirka veliko umetniško vrednost.

NOVICE

Letošnje birme v lavantinski škofiji so končane. Birmanih je bilo v Mariboru 672, v dekanijah: Vuzenica 786, Slovenska Bistrica 1954, Mežiška dolina 832, Dravograd 233 in Konjice 1645, — skupaj torej 6122.

Duhovniške spremembe. Č. g. dr. Iv. Janžekovič je nastavljen za kaplana v Sv. Miklavžu pri Ormožu. — Prestavljeni so naslednji čč. gg. kaplani: Fran Kolenc od Sv. Miklavža pri Ormožu v Mursko Soboto; Mirko Štruc iz Griž v Gornjo Lendavo; Anton Oblak iz Makol v Griže; Stanislav Lah iz Gornje Lendave v Makole.

Štiridesetletnica mašništva. V sredo, dne 31. julija t. l., obhaja mnogočastiti gospod dekan Martin Medved 40letnico mašništva. Gorečemu duhovniku in požrtvovalnemu delavcu na narodnem, prosvetnem in gospodarskem polju želimo, da mu Bog da obhajati ne samo še 50- in 60letni jubilej, marveč da ga ohrani do skrajnih mej človeškega življenja. Na mnoga leta!

Petdesetletnica. Dne 4. in 5. avgusta t. l. bodo v Mariboru v prostorih nekdanjega učiteljskega (sedaj Gambrinus)

obhajali petdesetletnico sledeči slovenski abiturientje letnika 1879, učitelji v pokoju: Dernjač Jož, Jurko Blaž, Kopic Jakob, Kovačič Jakob, Lasbahar J., Mahor Srečko, Majcen Srečko, Mešiček Jože, Šetinc Franc, Tomažič Janez, Vodušek Gustav in Vudler Peter.

Dve smrtni avtomobilski nesreči. V pondeljek dne 15. julija se je dogodila na vrholskem klanecu pred Slov. Bistrico težka avtomobilska nesreča, ki je zahtevala smrtno žrtev. Vrholski klanec je zadnji pred Slov. Bistrico in je cesta od njega precej strma navzdol. Slovenjebistriški mesar in gostilničar Franc Razboršek se je pripeljal iz gozda s svojim avtomobilom na klanec ter ob ovinu zadel s toliko silo na obcestno jablo, da je bilo drevo izruvano s koreninami vred. Razboršek je vozil sam, v avtomobilu pa so bile še 4 druge osebe. Avtomobil je trčil ob drevo s toliko silo, da je vrgel zadaj sedeče do 20 m daleč. Razboršek, ki je bil spredaj, pa je dobil tako težke notranje poškodbe, da je umrl v mariborski bolnici. — V sredo zvečer dne 17. julija je na oblastni cesti med Kamnico in Selnico ob Dravi povozil avto graščine Viltuš 43letnega viničarja iste graščine Jožefa Kupljenika iz Jelovca pri Mariboru. Avto je vozil iz Maribora proti Selnici, v isti smeri pa se je peljal na kolesu viničar

Kupljenik. Na strmem klancu pri Bresternici, kakih 40 korakov od gostilne Bruderman, je hotel Kupljenik s svojim kolesom prehiteti avto, a je na ozkem ovinku prišel podenj. Avtomobil mu je zdrobil lobanjo. Kupljenik je bil pri priči mrtev.

Avtomobilaska nesreča. Iz Dravograda poročajo sledeče: V soboto dne 20. julija se je pripetila med postajama Dovže in Mislinje avtomobilaska nesreča, ki slučajno ni zahtevala človeških smrtnih žrtev. Slovenjgraški sodavičar Štangl je peljal na avtomobilu pečarja Lobe, njegovega sinka in še enega fantka. Med zgoraj omenjenima postajama je hotel prehiteti sobotni popoldanski vlak proti Celju, a je trčil avtomobil pri prevozu železniškega tira z vso silo v lokomotivo. Sunek je avto zdrobil popolnoma. Štangl in Lobe sta padla iz avtomobila tako nesrečno, da sta se pobila do nezavesti, fantkoma se pa ni zgodilo pri nesreči nič kaj posebnega. Nesreča je zopet glasni klic po previdnosti!

Invalidom! Vsi oni, ki imajo po novem invalidskem zakonu pravico do invalidnine, morajo do dne 30. novembra t. l. dati glede svojih pravic pismeno prijavo onemu sodišču, ki jim je svo ječasno prisodilo invalidnino, in zahtevati od njega, da jim izda potrdilo, da imajo vse pogoje za svoje pravice. Poleg prijave morajo invalidi predložiti overovljen prepis invalidskega lista od vojnega okrožja, potrdilo samoupravnega ali državnega zdravnika, da se stanje invalidnosti ni izboljšalo, potrdilo občine o svojem imovinskem stanju, potrdilo, da žive vsi člani družine, za katere sprejema invalidske dodatke, po trdilo, da ni invalid med tem časom izstopil iz državljanstva, oziroma stopil v službo kake tuje države, da ni obsojen za delo proti državi in njeni ureditvi, da ni kaznovan za žalitev Nj. Velič kralja, da ni kradel, da ni pijanec, kar tač in da moralno živi. Istotako morajo rodbine, ki prejema invalidsko pomoč, predložiti sodišču potrdila, ki jih zahteva invalidski zakon.

Ladja (jahta) za Mussolinija. Jahto, katero so sedaj preuredili in opremili za italijanskega ministrskega predsednika Mussolinija in njegovo spremstvo, je dal zgraditi zase leta 1905 bogat Anglež in jo krstil »Nirvana«. Lahko ladjo je kupila Avstro-Ogrska za člane cesarskega dvora in je dobila ime »Taurus«. Med vojno so jahto zaplenili Italijani in jo prekrstili najprej v »Machiaro«. Ladja je bila sedaj na novo opremljena in ima vse mogoče razkošnosti. Tehta 1500 ton in ima na krovu dva 5.7 cm topa za oddajo pozdravnih strelcev. Jahta se imenuje sedaj »Avrora« in se bo v njej vozil Mussolini s spremstvom, kadar bode nadziral italijansko vojno mornarico.

Učenjak — junak. V Parizu je vodil Pasteurjev zavod 38letni učenjak dr. Andrej Pierre Marie. Pečal se je z raziskovanjem najbolj nevarnih bacilov, proti katerim je iznašel več obrambnih sredstev. V zadnjem času se je trudil s pobijanjem »botulymus« bacila, ki povzroča gnilobo in je človeku smrtno nevaren. Pri opazovanju razmnoževanja bacila si je učenjak slučajno okužil z

njim oko. Kmalu je spoznal, da proti zastrupljenju ni pomoči. Pred 14 dnevi se je poslovil od svojih tovarišev in jim povedal, da gre v bolnico, kjer bo umrl strašne smrti počasnega otrpnenja. V bolnici je ležal, opazoval na lastnem telesu delovanje bacila ter beležil, kak je učinek tega bacila na človeško telo. Čez 14 dni je umrl grozne smrti, a je prenašal potek bolezni z občudovanja vrednim junaštvom.

Cerkev v podzemeljski votlini. V Nemčiji severno od Leipziga v hribovju je kraj, ki se imenuje Steinkirche. V široki in dolgi podzemeljski votlini so ostanki bogzna koliko sto let stare krščanske cerkve. Votlina je bila seve umetno razširjena, a je v njej naraven škropilnik, prižnica in oltar je bil v na ravni dolbini. Na sredini cerkve je zelo globok rov, o katerem se ne ve, zakaj je služil. Med ljudstvom gre govorica, da je bil v tem rovu obešen zvon, ki je danes v zvoniku župne cerkve v kraju Schwarzfeld. Od kedaj so začeli uporabljati votlino kot krščansko svetišče, ne zna nikdo. Za predzgodovino kamnite cerkve so se začeli zanimati letos razni nemški učenjaki. Razkopavajo tla votline in so našli na izkopine iz zgodnjih časov krščanstva. Odkrili so veliko človeških okostij, iz česar sklepajo, da so uporabljali votlino v srednjem veku tudi kot pokopališče. Od izkopavanja si obetajo veliko znamenitosti, ki bodo razkrile širjenje krščanstva med germanskimi narodi.

Procesije z Najsvetejšim na jezerih. Po raznih deželah Avstrije so zopet poživili procesije po jezerih. V prvem čolnu pod nebom je duhovščina z monštranco, temu čolnu sledi vse polno drugih z verniki. Slika procesije na jezeru je zelo lepa in ganljiva.

Dežela brez cest. Arabija, ki je 5krat toliko kakor Francija, je dežela brez cest. Arabec veruje le kameli, konju in oslu in je že od nekdanj sovražnik vsakega drugega prevoznega sredstva. Po tuje po Arabiji le malokdo in to radi neprestanih bojov, ki se vršijo med posameznimi arabskimi plemeni. V celi Arabiji je 5000 avtomobilov, ki so v rabi ob morski obali. Največ avtomobilov rabijo za prevoz romarjev muslimanov, kojih potuje vsako leto na 100.000 iz luke Djidelach v turško sveto mesto Meka. V novejšem času govorijo, da bodo zvezali omenjeno luko ter Meko z železnico, a seve ni denarja. Arabski sultani in emirji imajo sicer lastne avtomobile, a ne da bi se vozili, ampak le da se postavljajo pred Evropejci!

V zraku aretiran. Na angleškem vojaškem letališču v Werthy Down pri Manchestru so vežbali zjutraj ob 7. uri vojaški piloti in delali razne vaje po zraku. Vsi so bili na odkazanih mestih, manjkal je le 23letni pilot Stanley Baldwin. Kar naenkrat se prikaže veliko 7tonsko in 17 m široko letalo za metanje bomb. Povspenjal se je v višine brez povelja in ubralo pot proti morju. Oficirji so spoznali takoj, da namerava pri vajah manjkajoči pilot odrčati z velikim aeroplanom bogzna kam. Alarmirali so vsa v bližini razpoložljiva vojaška letala, ki so se spustila za beguncem. S spretnim preganjanjem so prisilili dezerterja, da se je moral spu-

stiti na zemljo na otok Wight. Priznal je, da je hotel pobegniti z vojaškim letalom in tvegati z njim prekoceanski polet. Mesto preko Oceana je romal v zapor.

Prvi zamorski spomenik bodo postavili v kratkem v Ameriki in sicer v trajen spomin zamorcem, ki prebivajo v Združenih državah. Spomenik bo velika stavba, v kateri bo dvorana za predavanja, razstava slik in knjižnica. Stroški so preračunani na pol milijona dolarjev. V enem delu spominske stavbe bo muzej, v katerem so shranjeni že sedaj nekateri zanimivi predmeti. V muzeju bo tudi fotografija, ki predstavlja starost američanske državljanske vojne, kapitana Hugherja in njegovega zamorskega slugo in sužnja Billa Harryson. Ko je izbruhnila vojna, je sledil zamorec svojemu gospodu na bojišče. Po končani vojni sluga ni hotel zapustiti gospodarja, živi še danes v hiši dobrotnikovi in sta stara gospod ter sluga vsak ravno 90 let.

Ogromne zgube pošte Združenih držav Severne Amerike. Lansko leto so izkazale pošte Združenih držav Severne Amerike 100 milijonov dolarjev primanjkljaja. Predsednik Hoover je poklical poštne ravnatelje na posvet, da se ugotovi, kako je mogoča tako nedoumljiva izguba.

Ako imaš maslo na glavi, ne hodi na solnce. Ravnokar beleženo je star slovenski pregovor, ki je znan po celem svetu radi tegale zgodovinskega dejstva: Za časa francoskega kralja Ludvika XI. so bile močno razširjene po Franciji pančarije živil. Izdan je bil zakon, po katerem je bila goljufija z maslom kaznovana na ta način, da so postavili goljufa na pranger na trgu. Zaplenjeno slabo maslo so mu položili na glavo, da je pripekalo solnce vanj in se je cedilo po celem telesu. V mrzlejši dobi in v zimskem času so odvedli nepoštenega prodajalca masla v veliko sobo jetnišnice, kjer so zakurili peč in se je ponovilo z maslom isto kakor v poletnem času na solncu. Maslenega nepoštenjaka so zasmehovale in ga zmerjale v oči gled kazni ljudske množice in otročjad. — Ako je kdo mešal med mleko to do in so ga izsledili, so mu vlivali to mešanico tako dolgo v grlo, dokler ni zraven stoječi padar izjavil, da je dovolj, sicer se bo kaznovani zadušil. — Prodajalca pokvarjenih jajc so privezali na pranger. Pobalinom so razdelili žloprtke in ti so zmetali enega za drugim obsojenemu v obraz. Na ta način so kaznovali leta 1781 na Francoskem nepoštenost s prodajo živil.

Preureditev muzike v boljševiški Rusiji. Vsaka novotarija v Rusiji se zgodi na pritisk od zgoraj. Gledališče je že dolgo v službi sovjetov, da izobražuje narod v boljševiškem smislu. Boljševiški komisariji izjavljajo, da ravno muzika še doslej ni dosegla onega cilja, ki je v tem oziru zaželjen od sovjetov. V Moskvi se vrši te dni konferenca, ki se peča z boljševiziranjem godbe. Cilj njen namen je: celo muziko speljati na strankarsko plat. Pri tej priliki so ugotovili, da se nahajajo višja godbena poveljstva v tujih rokah. Kar se pa tiče evropske muzike, je delavskim slojem nedostopna in nerazumljiva. Na vsak način

je treba izumiti popolnoma proletarsko muziko. Zveza peterburških muzikov je obljubila, da bo zastavila vse moči za prerod ruske muzike v proletarskem smislu. Vsaka nova boljševiska skladba bi naj smešila carsko Rusijo in kapitaliste.

Starost pipe. Dokazano je, da je bila pipa v rabi mnogo poprej, predno je priromal tobak iz Amerike v Evropo. Pipa je bila v navadi v dobi starih Rimljanov. Tedaj so jo cenili tako visoko, da so jo dajali mrtvim seboj v grob. Vse to nam dokazujejo starorimske izkopine. Kako in katero zelišče so pušili pred tobakom, ni znano. Posebno znamenit je spomenik v cerkvi v Huberville na Francoskem. Na spomeniku je upodobljen mož, ki drži v ustih kratko pipo. Nagrobnik je iz 11. stoletja, ko ni nikdo v Evropi niti sanjal o duhanu.

Ogromna tatvina. K draguljarju Ostartagu v Parizu je prišel te dni lepo oblečen gospod. Hotel je kupiti dragocen prstan in so položili pred njega 2 najlepša. Ogledoval je enega in drugega, a se ni mogel odločiti, katerega bi kupil, ker je bil eden bolj čaroben od drugega. Ko je šla ura na poldne, je izjavil, da se bo odločil preko poldneva

za nakup in odšel. Še le po odhodu neznanca so opazili, da je zginil z njim prstan, ki je vreden 800 tisoč frankov. Na sličen način so hoteli okraštati ravno isto tvrdo trije tički leta 1924. Sluga je spoznal njih namene, so ga sicer ustrelili v trgovini pri belem dnevu in v sredi Pariza, a odnesti niso utegnili — prav nič!

Moški v ženski obleki. Navadno se dogaja ravno narobe, da silijo ženske v moške obleke, da varajo na ta način javnost. Na Turškem pa se dogaja v zadnjem času baš nasprotno! Odkar je turška ženska enakopravna z moškimi, imajo pri dobavi raznih dobrih služb in namestitev prednost ženske in to radi delavnosti, ker Turek je celemu svetu znana lenoba. Najboljši tobak pride lujejo in izvažajo iz mesta Smyrna v Mali Aziji. V tobačnih smirenskih tovarnah so nameščene le dobro plačane Turkinje. V zadnjem času se je pripetilo veliko slučajev, da so se preoblekli mlajši Turki v ženske obleke, bili sprejeti kot ženske delavke v tobačne tovarne, dokler jih niso razkrinkali ter odpustili.

Kdo je rabil prvi strupene pline?

Zasluzni in učeni raziskovalec Šved Erland Nordenskiöld je objavil pred leti opis, v katerem trdi in dokazuje, da so uporabljali v bojih strupene pline Indijanci v južni Ameriki in sicer že v 16. stoletju. Niso bili to kakšni posebno omikani Indijanci, ki so se naučili uporabe strupenih plinov od Evropejcev, ampak ljudje naravne indijanske kulture 16. stoletja. Očividci beležijo z gotovostjo in popolno verjetnostjo, da so izumitelji strupenih plinov pri napadu in obrambi sovražnika indijanska plemena. O Nordenskiöldovem razkritju govori in piše 11 let po svetovni vojni celi evropski kulturni svet in se čudi indijanski iznajdljivosti.

Nemški pomorščak Hans Staden je napisal leta 1556 »Zgodovino in opis dežele nagih divjakov in ljudožrcev, ki prebivajo v novem svetu, v Ameriki«. V Stadenovem verodostojnem opisu gre za Tupinamba Indijance, ki so prebivali ob odkritju Amerike ob morski obali Brazilije in ob bregovih reke Río Parana. To pleme je uporabljalo strupene pline za osvojitve utrjenih točk, katerih ni bilo mogoče zavzeti s tedajnim priprostim orožjem. Indijanci so znali v oblegane trdnjave pošiljati goreče puščice. Vsi raziskovalci so si edini, da so južnoameriški Indijanci splošno rabili pline v napadalnih in obrambnih bojih.

V boju med Španci in Indijanci ob reki Río Orinoco sta prišla l. 1652 pred španske čete dva mlada Indijanca. V eni roki sta nosila posodo z žerjavico, v drugi rdeči poper. Kakor hitro je vlekel veter v smeri proti španskim vrstam, sta usula popra na žerjavico. Na ta način nastali dim je bil neznosen za španske nosove in je pognal Špance popolnoma iz ravnotežja.

Francoz I. Crevaux poroča leta 1883 o Oyampih v Francoski Guyani v južni Ameriki, da obdajo sovražno bivališče z ognjenim obročem, v katerega nasujejo posušenega popra. Ako se ta dim razkadi, se je nemogoče v tej megli boriti, ker začne oni, do katerega se je privabil dim, kihati, da mu je za ponoreti.

Celo pri severoameriških Indijancih niso bili napadi s plini nič novega. O teh napadih nam poroča Francoz Andrej Thevet v knjigi, ki je izšla l. 1858. Omenjeni pravi, da tudi od plinov napadeni niso držali rok križem. Že tedaj so poznali obrambna sredstva proti plinom — nekake maske. Znano je o nekem Portugalcu, ki je pomagal pri plinskem napadu žepni robec v kis, si ga porinil pod nos in je lahko zdržal med poprovimi plini.

Tudi današnji kemiki potrjujejo dejstvo, da vsebuje poper »kapsajicin«, ki upliva posebno dražeče na sluznice v nosu in je seve strupen ter nevaren.

Ako primerjamo indijanske poprove pline iz leta 1556 z onimi v svetovni vojni od 1914—1918, niso v nikaki primeri glede strupenega učinka, vsekako so pa bili Indijanci prvi, ki so napadali in se branili s strupenimi plini!

*

Usoda posadke potopljenih podmornic.

Te dni sta trčili pod vodo dve angleški podmornici »L. 12« in »H. 47«. Druga je bila tako poškodovana, da se je pogreznila. Od 24 mož posadke sta se rešila dva le slučajno. Vsi ostali so se pa zadušili v zaprti podmornici na morskem dnu kanala Sv. Jurja.

Aeroplani so krožili po cele ure nad krajem nesreče, več bojnih ladij je prihitelo na pomoč za slučaj, da bi se bilo

nesrečnežem posrečilo, si pomagati na površje. Upanje na rešitev je bilo le za slučaj, ako bi bili zamogli pomorščaki spraviti poškodovano podmornico do dviga. Podmorski čoln leži 100 m globoko in angleški potapljači se lahko lotijo rešilnega dela 80 m pod morjem.

V očigled smrtni nesreči, ki je zadela posadko »H. 47«, si hočemo poklicati v spomin potop ameriške »S. 4«, ob katero je zadela decembra 1927 ladja pri Cap Code v ameriškem morju. Iz bližnje luke so brzeli tedaj pomagat 3 parniki s potapljači. Kljub vsem rešilnim naporom so dognali toliko, da je od 47 mož posadke po pogreznjenju ostalo v podmornici še živih le 6. Življenje teh so ugotovili s trkanjem na potopljeni čoln. Predno so jim dovedli v globočino zraka, so se zadušili radi strupenih klorovih plinov.

Zelo redko se zgodi, da bi bilo mogoče oteti moštvo potopljene podmornice. Ako se potopi podmorski čoln radi poškodbe zunanjega trupa, udere v notrajnost toliko vode, da ljudje utonejo.

Častnik ameriške »S. 5«, ki se je potopila med manevri, ne da bi bil kdo na površju opazil nesrečo, je opisal grozne ure, katere so prestali nesrečniki. Nobeden od ponesrečenih ni upal govoriti o strašnem položaju. Moštvo je izvrševalo povelja kapitana molče. Potopljeni so trkali cele ure na stene podmornice in so se poučili le toliko, da moli en del čolna iznad vode. Celih 24 ur so razbijali, dokler se jim ni posrečilo prebiti jekleni trup in so lahko dobili skozi luknjo vsaj nekaj zraka. Ko je bila odstranjena nevarnost zadušenja radi pomanjkanja zraka, je šlo zato, opozoriti ladje, kje tiči potopljena podmornica. Z nepopisnimi občutki so videli smrti zapisani, kako brzijo mimo mesta nesreče parniki, ker niso opazili iznad vode štrlečega konca čolna. Ko je bila smrtna nevarnost na vrhuncu, je zapazil nezgodo majhen obalni parnik, ki je poklical pomoč in rešitev.

Da se je posadka potopljene »S. 5« rešila, je le slučaj. V zadnjih letih se je potopilo zelo veliko podmorskih čolnov. Augusta l. 1928 je zadela ob italijansko podmornico »F. 14« bojna ladja in jo poškodovala, da je zdrknila na dno 40 m globoko. Akoravno so se lotili rešilnega dela takoj, so prišli rešitelji za moštvo že prepozno.

Francoska vojna mornarica je izgubila oktobra 1928 podmornico »Undine«. Oktobra 1925 se je potopil angleški podmornik »M. 1«, ob katerega je zadela ladja. Nemci in Angleži so reševali čoln, ga potegnili kvišku, a pomorščaki so bili že vsi zastrupljeni na smrt od klorovih plinov.

Ameriška vojna mornarica je utrpela pred izgubo »S. 4« potop »S. 51«, ki se je potopila povežena od ladje na višini Block Island s 43 možmi.

Iz navedenih vzgledov lahko uvidimo, da pomeni potop podmornice — grozna smrt zadušenja za celo njeno posadko.

Čitajte „Slov. Gospodarja“

Iz ujetništva v morje.

Anglež, ki se je vrnil te dni iz raziskovanj po divjih indijskih džunglah, je probčil med drugim ta-le dogodek:

Med pokrajinami, ki so znane po džunglah z vso mogočo zverjadjo, je Bengalija (med Srednjo in Vzhodno Indijo) na prvem mestu. Nekako na sredi bengalskih pragozdov je džungla, ki je morala biti pred več sto leti obljudena. O nekdanjih prebivalcih pričajo razvaline budističnega templja, katerega je pozidal nekoč indijski kralj v spomin na rajno ženo. Danes so preostanki nekoč čarobnega svetišča preraščeni z južnimi rastlinami in ogroženi od kač, leopardov, pantrov ter tigrov. Ravno grobnico kraljice si je bil izbral prav mogočen tiger kot zatočišče. Od tod se je klatil po daljni okolici, napadal ter moril vse, kar mu je prišlo na pot. Domačini so bili vsled človeških žrtev, ki so romale v tigrovo žrelo, tako oplášeni, da so spletli okrog zverjadi cel venec strašnih pravljic. Orjaški tiger je bil znan daleč na okrog pod imenom »morilec človeštva«.

Nedaleč od džungle se razprostira naselbina, ki je zgrajena iz strahu pred zverzinami na visokih bambusovih kolih. Prebivalci domačini se pečajo z živinorejo. Odkar se je bil zatekel tiger morilec v grobnico templja v džungli, ti ubogi ljudje niso imeli leta in leta miru pred napadi, ki so se doigravali pri belem dnevu ter v temni noči.

Pred leti se je javil v naselbini bogat Anglež, ki je hotel dobiti pred cev svoje puške strah ondotnih krajev, tigra morilca. Obljubil je poglavarju omenjene vasi bogato nagrado v zlatu, ako mu bo omogočil srečanje s krvolokom.

Nekoliko proč od vasi so zgradili domačini na prav visokih bambusovih kolih strelišče za dve osebi. Zgradbo so skrbno prikrili z vejevjem. V bližino stojišča so privezali ob steber mla do govedo kot vabo za zver. Poglavar in Anglež sta prebila par noči zastonj na preži. Še le četrto noč ju je vznemiril krič opic, frfot netopirjev in obupno mukanje privezane govede. Tiger se je bližal iz džungle in oplazoval plen. Kakor strela se je pognal živinčetu za vrat, ga pregriznil in začel glasno hlastajoče krvavo pojedino. Dva strela sta odjeknila v noč s stojišča in brezskrbni ropar se je valjal v krvi. Anglež je bil vesel, da se mu je posrečil lov. Izplačal je obljubljeno nagrado, vzel tigrovo kožo in zapustil bengalske samotarje. Vse je bilo uverjeno, da je rešil angleški lovec pokrajino strahovitega morilca; le poglavar vasi je bil drugega mnenja.

Ljudje in živina se je zazibala v varnost, ko so se zopet ponovila klanja in mnogo srditejše nego kedaj prej. Morilec iz kraljičine grobnice je bil spet tu! Naravnost obup se je oprijemal Bengalčanov. Glas o tigrovi srditosti je prodrlo v javnost.

V samotni naselbini se je prikazal drug angleški bogataš. Pripeljal je seboj vse polno močnih kletk in se lotil lova na zverjad, da bi jo odpeljal živo v domovino. Pred vsem mu je bilo do tega, da bi ujel tigra morilca in ga razkazoval kot posebnost po vele mestih Anglije.

Pustil je napraviti posebno močno kletko z vhodom in izhodom. Past so porinili v vrata staje, kamor so gonili zvečer živino, da so jo očuvali pred napadi. Visok plot staje so skrbno zadelali po navodilih Angleža. Edina možnost, priti v ogrado, je bila pot skozi nastavljeno kletko, ki je bila pa skrbno prikrita. Mnogo večerov so gonili živino v varstvo staje in nastavljali past zastonj. Anglež je vztrajal pri zasledovanju morilca, katerega je hotel imeti živega. Ko so že bili vsi uverjeni, da se ta način lova ne bo obnesel, je zahreščalo neko noč iz džungle proti naselbini gromovito kričanje opic — znak, da je tiger orjak na pohodu. Več nego eno uro je letal okrog ograje. Živina je čutila smrtnega sovražnika in obupno mukala in se tiščala na en kup. Ko je videla zver, da je mogoč dohod do plena le skozi neznatno luknjo, se je bližala tej z vso opreznostjo. Še le po prepričanju, da sta uhođ ter izhod prosta, je stopal morilec počasi v past. Naenkrat se je razlegel zategli: trk — pumf — in kletka je bila zaprta od vseh strani. Kakor hitro je tiger spoznal ujetništvo, je najprej legel ter sklonil glavo, kakor bi se zamišlil in predel ukane. Nato se je pognal pokoncu, stresel s šapama ter zobmi železno ograjo ter začel pretresljivo tuliti, da je odmeval njegov krič po izgubljeni prostosti daleč na okrog. Še le proti jutru se je umiril in zaspal.

Pregled res izredne živali pri belem dnevu je dognal, da je Bengalija rešena tigra morilca.

Naložili so kletko na voz in jo peljali do najbližjega pristanišča. Tigra so spravili z drugo nalovljeno zverino na parnik, ki bi naj prepeljal plen na Angleško. Ujetnik se je vedel na morju prav mirno in mu je nosil hrano ter vođo kuharski učenec.

Nekega večera, ko je nudil živali vođo, ga je baš od tega opravila poklical kuhar. Dečko je pozabil zakleniti lino, skozi katero je bil porinil vodno posodo v kletko. Ponoči je tiger izsledil odprtino. V luknjo je vtaknil glavo in dvignil z vratom toliko ograjo, da se je začel plaziti čepce iz ječe. Truplo je že bilo zunaj, a baš na sredino repa mu je padlo železno omrežje tako močno, da je odsekalo rep proč in proč. Tiger se je ustrašil, zabelelo ga je in stekel je kot ponorel po krovu parnika. Nočno stražo je razirgal na drobne kose in skakal še naprej, da bi zadostil maščevalnosti. Hitro so zaprli vse dohode v notrajnost. Toda, kako spraviti tigra brez repa nazaj v kletko.

Konečno je pogruntal inženier edino pametno. Vzeli so gasilno cev in jo pritrdili na parni kotel z vrelo vođo. Vrata na krov so navrtali, vtaknili skozi cev in začeli preganjati zver z vrelo vođo. Napram vreli vođi je bil pobesneli kralj džungle brez obrambe. Tuliti je začel, ko so ga žgali curki v oči in v odprto žrelo. Hušnil je pokoncu, skočil proti kletki, a od tam v neverjetno dolgem skoku preko krovne ograje in naravnost v morje. Utonil je in radovedna Anglija ni videla morilca človeštva, ki je bival leta in leta v kraljičini grobnici.

Samostojna država v Afriki.

Abessinija v planotah nad Rdečim morjem je poleg Liberije edina svobodna država v Afriki in kulturna dežela črncev. Ker so se polastile abesinske morske obali velesile: Francija, Italija ter Angleška, je Abessinija ali Etiopija odrezana od morja, ima mlo podnebje in le dva letna časa: spomlad in poletje. V zadnjem času je dovolila Francoska Abesincem v luki Dschibuti prosto cono, da bi se jim prikupila.

Kakor znano, je Abessinija od l. 1923 članica Društva narodov in je razumela ohraniti samostojnost. Cela dežela šteje 10 milijonov prebivalcev, od katerih je 3.5 milijonov Abesincev, ostali so zamorci. Državna vera je krščansko koptska, poleg teh je precej mohamedancev, nekaj judov in tudi precej poganov.

Abessinija je gorovita dežela z mnogimi tisoč m visokimi gorami, nekatero celo do 4620 m.

Prebivalci se pečajo s poljedelstvom, ki je na zelo nizki stopnji, in predvsem pa z živinorejo.

Abessinija ima samo eno železnico, ki je dolga 783 km in vodi od glavnega mesta Addis Abeba do luke Dschibuti. 90 km železnice teče po francoskem ozemlju. Druga edina prometna sredstva so karavane.

Kot plačilno sredstvo velja v Abessiniji: srebro, patroni, sol, biseri in volna. Ljudstvo se deli na plemenitaše in navadne.

Abessinija je dobila kulturo iz Egipta v 9. do 7. stoletju pred Kr. Krog 330 po Kr. je bila dežela pokristjanjena.

Poglavar Abesincev se imenuje neguš, ima sedem ministrov in je dal pokrajini leta 1907 posebno ustavo.

Stalna vojska Abessinije znaša 100 tisoč mož, 200 tisoč mož rezerve in dva milijona črnovojniov.

*

Proslava 10 letnice naše Slovenske Krajine.

Proslava desetletnice osvobođenja Slovenske Krajine. Dne 12. julija se je vršila seja vodilnega odbora, na kateri se je izvolila deputacija, ki bo šla k Njeg. Vel. kralju Aleksandru, da ga naprosi za pokrovitelja naše proslave in ga povabi nanjo. V deputacijo so se izvolili sledeči gospodje: Klekl Jožef, vpokojeni župnik, Črensovec; dr. Farkaš Franc, sodnik, M. Sobota; Gregor Matja, kmet, Doldežovje; Benko Jožef, župan, M. Sobota in Neubauer Jožef, župan D. Lendava. Nadalje se je določil na seji tudi spored proslave. Spored: Sobota dne 17. avgusta: Podoknica, razsvetljava, bakljada in streljanje v Murski Soboti, D. Lendavi, Belčincih in Črensovcih, v vseh ostalih občinah kresovi, pri katerih bodo govorniki ljudstvu razložili pomen proslave. Nedelja dne 18. avgusta: Ob petih zjutraj budnica. V Murski Soboti: Ob 9. uri pridiga, ob pol desetih slovesna sv. maša. Od 10 do 12 obhod po mestu: od r. k. cerkve skozi Malo Kanižo, Lendavsko, Aleksandrovo, Šolsko in Slovensko ulico na Glavnemu trgu, kjer bo zborovanje. Red pri obhodu: gasilski trobentači na konjih, konjeniki v narodnih nošah, kolesarji, dijaštvo, predstavniki občin, društva, Kolo jugoslovanskih sester, Žensko društvo dobrovolcev. Orli, Sokoli, vo-

jaštvo z godbo, gasilci in druga društva, ki se bodo morebiti še prijavila. (Red za Orle in Sokole je določil žreb), dekleta v belih oblekah, fantje, vozovi z narodnimi običaji (gostuvarji, mlanci, žnjeci z dožnjekom, prelje, trlje, kosci, vezanje na godovno itd.), moški in ženske. Govori. Banket. — V Črensovcih: Pri zgodovinski hiši, ki je last Ivana Bedernjaka in v kateri že 18 let prebiva Klekl Jožef, bivši narodni poslanec, razstava domače obrti ter kmetijskih pridelkov Slovenske Krajine. Istotam se bo vršil vpis v spominsko knjigo vseh oah, ki so obiskali za desetletnico Slovensko Krajino. Odhod iz Murške Sobote: za kolesarje ob enih, za avtomobile ob pol dveh. Iz Črensovec odhod v D. Lendavo: za kolesarje ob treh, za avtomobile ob štirih. — D. Lendava dne 18. avgusta: Ob pol petih zahvalna služba božja s Te Deumom. Po službi božji obhod po mestu v istem redu kakor v Murški Soboti. o obhodu govori, po govorihi presta zabava. — Slovenska Krajina vabi Slovenijo onkraj Mure z vsemi njenimi korporacijami in društvi, da se v obilnem številu udeležijo njene proslave ter da pomaga utrditi vez ljubezni, ki je, že do sedaj družila brate to in onkraj Mure, ki pa se še niso zadostno poznali. — Pripomba: Za prošena je četrtinska vožnja. Prijaviti se je do 31. julija pri Vodilnem odboru v Črensovcih, kjer se bodo tudi dobile izkaznice za četrtinsko vožnjo in spominski znaki. — Vodilni odbor za proslavo desetletnice osvoboditve Slov. Krajine v Črensovcih.

NAŠA DRUŠTVA

MLADENIŠKI TABOR PRI SV. AN- DRAŽU V HALOZE.

V nedeljo, 25. avgusta, bo mladeniški tabor pri Sv. Andražu za Haloze in Gornje Dravsko polje. Fantje, pripravite vaak v svojem kraju vse potrebno za to zborovanje, ki bo posvečeno pospeševanju mladinske izobrazbe!

Mladeniški shod na Gori Oljki v nedeljo, 21. julija, se je izvršeno obnesel. Udeležba je bila prav velika, prišli so zastopniki mladeniških organizacij celo iz oddaljenih krajev Gornje Savinjske doline. Poleg Savinjske doline je tudi bila dobro zastopana Šaleška dolina in sosedni kraji Gore Oljke, te prelepe točke v Savinjski dolini. V cerkvi je bila najprej sv. maša - ki jo je čital dr. Hohnjec, zatem mladinska pridiga gospoda patra Emilijana iz Nazarja, kateri je nato opravil daritev svete maše. Zborovanje zunaj cerkve, na kojem je udeležba bila jako velika, je prav spretno vodil vrli predsednik Prosvetnega društva na Polzeli mladenič Fran Turnšek. Glavna govornika sta bila: predsednik Prosvetne zveze dr. Hohnjec in profesor Veseljak. Prvi je razpravljal o pomenu in načinu mladinske izobrazbe, drugi pa je obračal pozornost mladine in odraslih na veljavna gospodarska vprašanja. Nastopili so tudi s prav lepimi in dobro premišljenimi govori zastopniki mladeničev: Zaje Stefan od Sv. Andraža, Zalesnik Franc iz Sv. Františka v Savinjski dolini in Rudolf Koren iz Šoštanja. Naj bi veličastni mladeniški shod na Gori Oljki ohrodil po željah, ki so jih mladeniči sami izražali, na polju mladinske prosvete obilne sadove!

Sv. Vid pri Ptuj. Radi raznih ovir se bodo blagoslov našega novega Slomškovega doma

izvršil šele dne 4. avgusta. V soboto dne 3. avgusta popoldne ob pol sedmih sprejem gospoda knezoškofa, nato pobožnost v cerkvi in bakljada. Drugo jutro bodo sv. maše od petih dalje. Od 8. do 9. bo sprejem društev, ki pridejo od vseh strani. Ob pol desetih bo prevzvišeni blagoslovil dom in imel pridigo in sv. mašo. Po sv. maši bo na prostem govor gospoda ministra v pokoju Vesenjaka. Po popoldanski službi božji bo akademija v dvorani. Vršilo se bo petje, godba, deklamacije, govor gospoda dr. Hohnjeca in kratka igra iz domače zgodovine v počestčenje državne desetletnice. Prevzvišeni odide z večernim vlakom. Pri slovesnosti igra godba Katoliške Omladine. Društva, prijatelji mladine in verske ter narodne kulture, vsi v nedeljo dne 4. avgusta v Sv. Vid! Abstinente opozarjamo še na brezalkoholno gostilno, ki jo bo imelo društvo za ta dan!

Sv. Trojica v Slov. goricah. V nedeljo dne 28. julija popoldne ob dveh se bo v župnijski cerkvi pri Sv. Trojici ustanovila že več let na meravana in srčno zaželjena Marijina družba za žene in matere. Vse žene in matere, zlasti mlajše iz trojiške župnije, ste uljudno povabljeni. — Po cerkveni slavnosti se bo vam na čast vpriporila v samostanski dvorani gledališka igra »Repoštev, gorski duh«, petdejanica. — Igra se bo ponovila v nedeljo dne 4. avgusta popoldne po večernicah ob treh. Vstopnice za obe prireditvi se bodo prodajale v župnijski pisarni že dopoldne. Preplačila se hvaležno sprejemajo.

Sv. Lovrenc v Slovenskih goricah. Orlovski odsek pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. in Ptujsko orlovsko okrožje obhajata desetletnico svojega obstoja na lovenško nedeljo dne 11. avgusta pri Sv. Lovrencu v Slov. gor. Ob tej priliki bo blagoslovljen novi odsekovni prapor. Popoldne pa bo nastop članov, članic in naraščaja. Iskreno vabljeni na to prireditve vsi odseki Slovenskih goric in drugod! Bog živi!

Sv. Ana v Slovenskih goricah. Orlovski odsek pri Sv. Ana v Slov. gor. naznanja, da ponovi igro »Mlinar in njegova hči« v nedeljo dne 28. julija, ob treh popoldne v Društvenem domu. Vsi prijatelji orlovške mladine in poštenega razvedrila od blizu in daleč uljudno vabljeni!

Trbovlje. Dne 4. avgusta t. l. priredi Celjsko orlovsko okrožje valko prireditve v Trbovljah. Prijatelji bodo Orli iz Savinjske doline, pozdravili brate iz krajev ob južni železnici in z veseljem v srcu jih bodo sprejel posavski Orli. Ta dan obeta biti svetla točka v delovanju orlovške organizacije v Trbovljah. Že dolgo se vrše velike predpriprave in orlovski odseki se že davno vadijo za ta veliki orlovski dan. Vabimo vse prijatelje orlovstva, da se tega dne udeležijo našega nastopa, da praznujejo z mladinsko orlovsko organizacijo veliki praznik, ki naj bo krona notranjemu delu. Prijatelje našega gibanja in orlovške odseke, kamor pošljemo plakate, prosimo, da jih razobesijo na vidna mesta. Bog živi!

Romarjem na Brezje.

Od 4. do 6. avgusta.

Prijave za romanje so zaključene. Izkaznice te dni razpošiljamo in jih bodo do nedelje gotovo imeli župni uradi v rokah.

Vozni red:

I. vlak:

Odhod dne 4. avgusta: Romarji na progi Zreče—Poljčane se odpeljejo ob petih popoldne iz Konjic in vstopijo v Poljčanah v redni vlak ob 6.22. — Romarji na progi Rogatec—Grobelno se pripeljejo z vlakom, ki pride v Grobelno ob 6.39 zvečer. Tudi ti vstopijo v redni vlak, ki odhaja iz Grobelnega ob 6.51 zvečer. — Romarji na progi Dobova—

Zidani most se pripeljejo s popoldanskim vlakom ob 6.45 zvečer v Zidani most in vstopijo v redni vlak, ki odhaja ob 8.15 zvečer. Na tem rednem vlaku je pripravljen prostor samo za te romarje.

II. vlak:

gre iz Maribora glavni kol. ob 9.30 zvečer.

S tem vlakom se peljejo udeleženci: s koroške proge, iz Maribora in oni, ki tu vstopijo, iz vseh postaj od Maribora do Poljčan ter s proge Dravograd—Celje in Gornja Radgona—Pragersko.

Vozni red za ta vlak: Maribor 9.30, bo stal na vseh postajah: Maribor 9.30, Hoče 9.46, Slivnica 9.53, Fram 9.59, Pragersko 10.13, Slov. Bistrica 10.24, Poljčane domačini 10.39, Ponikva 11.04, Grobelno domačini 11.12, Sv. Jurij 11.19, Štore 11.29, Celje 11.43.

III. vlak:

vozi iz Maribora ob 21.50 (10 minut pred 10. uro zvečer) in stoji: Pragersko 22.31 Slov. Bistrica 22.43, Poljčane 22.58, Ponikva 23.23, Grobelno 23.31, Sv. Jurij ob juž. žel. 23.38, Štore 23.48, Celje 0.02, Laško 0.18, Rimske toplice 0.29, Zidani-most 0.56, Hrastnik 1.10, Trbovlje 1.19.

Vlaki bodo zaznamovani s št. I, II in III. Vsaka skupina naj se drži zgornjih vlakov, da ne bo zmešnjav.

Dohod na Brezje dne 5. avgusta: Na Otoče dospejo vlaki ob 4.25 zjutraj. Na Brezjah smo ob 5.30 zjutraj.

Odhod iz Brezj na Otoče dne 6. avgusta ob 7.30 zjutraj. Odhod iz Ljubljane ob 12.20 popoldne, vsi imajo zvezo z večernimi vlaki.

Polovična vožnja.

Na domači vstopni postaji kupite celo karto do Otoč in zahtevajte, da jo mokro žigosajo. Karte nikjer ne oddajte, ker se z njo zastonj nazaj peljete. — **Skupnih kart, če jih na kaki postaji hočejo dati, ne jemljite, zato pravočasno pridite na svojo postajo, da vam more uradnik izdati posamezne karte!** Zgodilo se je lani, da so se nekateri izgubili od družbe, ki je imela skupno karto in so potem imeli sitnosti, ker so potovali brez karte. — **Polovične vožnje je deležen samo tisti, ki bo imel izkaznico in si jo bo dal na Brezjah potrditi.** Zato se naj brez izkaznice nikdo ne poda na to romanje.

Preč. župne urade prosimo, da naj nam takoj sporočijo, ako bi izkaznice ne dospele do prihodnjega torka. Mi bo mo enako do tedaj tudi obvestili župne urade, ako bi njihova prijava v tem določenem roku ne dospela.

Brezje—Bled.

Letos bo razmeroma dovolj časa za izlet na Bled. V tem oziru smo poskrbeli za avtobuse in uredili glede čolnov na Bledu, da ne bodo naših ljudi odirali.

Ubogajte reditelje!

Pri vlakih bomo imeli svoje reditelje, katere je brezpogojno ubogati, da bode red! Potem bo potovanje tudi prav prijetno.

Prosvetna zveza v Mariboru.